

менеджменту дає можливість організаціям стати лідерами у своїй сфері, зробити підприємство результативним та прибутковим. Оцінка органами управління підприємства змінних стратегічного характеру дозволяє розрахувати ймовірність досягнення результатів у майбутньому.

Список використаних джерел

1. Шевченко Л.М., Коваленко Т.П. Операційний менеджмент: сучасний стан та перспективи розвитку. *Економіка та держава*. 2020. № 5. С. 56-69.
2. Кравчук О.В., Луценко Л.П. Вплив операційного менеджменту на конкурентоспроможність підприємства. *Наукові записки Житомирського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки*. 2021. Т. 38. № 2. С. 83-89.

***Annotation:** The relevance of the study of operational management and its impact on the competitiveness of companies' products cannot be overestimated today. With increasing global competition and rapid changes in the market, businesses are facing challenges related to optimising production processes, reducing costs, improving product quality and responding quickly to changing consumer needs. Operations management plays a key role in meeting these challenges by managing resources, processes and production technologies, which is critical to competitiveness in a dynamic business sector.*

***Key words:** operational management, competitiveness, production, efficiency*

Науковий керівник: Кушнірук В.С.,

*канд. екон. наук, доцент
кафедри готельно-ресторанної справи та організації бізнесу,
Миколаївський національний аграрний університет
м. Миколаїв, Україна*

УДК 330.34

СТРАТЕГІЇ ПІДВИЩЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ АКТИВНОСТІ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Юзефович Карина Олексіївна,

*здобувач вищої освіти спеціальності 073 «Менеджмент»
Миколаївський національний аграрний університет
м. Миколаїв, Україна*

***Анотація:** Стабільність та сталий розвиток економіки вимагають активної інноваційної діяльності вітчизняних підприємств. Вирішення проблеми інвестиційного забезпечення інноваційних проєктів потребує обґрунтування теоретико-методичних підходів для збільшення притоку інвестицій. У цій статті досліджено сучасний стан інноваційного розвитку промислових підприємств України та визначено стратегії підвищення їх інноваційної активності.*

Ключові слова: *Інноваційна активність, промислові підприємства, Україна, стратегії підвищення, інвестиційне забезпечення, дослідження, чинники, інноваційна модернізація, євроінтеграція, економічний розвиток.*

Інноваційна активність на підприємствах визначає їхню конкурентоспроможність та здатність до сталого розвитку в умовах швидко змінюючогося світового ринку. У контексті сучасної економіки, де швидкість змін та впровадження нових технологій стають вирішальними факторами успіху, стратегії підвищення інноваційної активності на підприємствах набувають особливого значення.

Вивчення досвіду світових лідерів у сфері інновацій та аналіз власного внутрішнього потенціалу дозволяють визначити ключові проблеми та шляхи їх вирішення. Ця тема стає предметом інтенсивних досліджень як у науковому, так і в практичному плані, спрямованих на забезпечення ефективного використання інноваційних можливостей на підприємствах.

Вибір інноваційної стратегії підприємства суттєво впливає на посилення конкурентоспроможності його продукції, та, навпаки, вибір інноваційної стратегії у свою чергу залежить від рівня конкурентоспроможності його інноваційної продукції. Аналітичний огляд наукових досліджень вітчизняних та зарубіжних авторів свідчить про існування широкого спектра різновидів стратегій, які мають свої ознаки та характеристики. Англійський вчений-економіст К. Фрімен виділяє шість основних видів інноваційних стратегій підприємства: наступальну, захисну, імітаційну, залежну, традиційну та «за нагодою» [1].

Інноваційна стратегія визначається основними принципами, на яких базується діяльність підприємств, що спрямована на зростання та конкурентоспроможність. Підприємства, що обирають наступальну стратегію, активно розвиваються у рамках підприємницької конкуренції, віддавши перевагу дослідженням та новітнім технологіям.

У відміну від цієї стратегії, підприємства, що обирають захисний підхід, ставлять перед собою завдання захистити свої інновації від конкуренції шляхом швидкого патентування, уникнення появи субститутів та аналізу досягнень конкурентів.

Імітаційна стратегія включає адаптацію інноваційних здобутків лідерів галузі або придбання ліцензій на використання нових технологій, дозволяючи підприємствам імітувати основні характеристики продуктів конкурентів [2].

Залежна інноваційна стратегія полягає у співробітництві з провідними підприємствами галузі, внаслідок чого підприємства не ризикують самостійними змінами і дотримуються політики лідерів.

Традиційна стратегія спрямована на підвищення якості існуючих продуктів без змін технологічної бази, використовуючи стандартні інноваційні рішення.

Стратегія "за нагодою" орієнтується на використання нових можливостей, що виникають у зовнішньому середовищі, і характеризується відсутністю власної науково-технічної діяльності [3].

Сучасний стан інноваційного розвитку промислових підприємств України характеризується рядом важливих аспектів. На жаль, Україна залишається на певному віддаленому місці в рейтингах інноваційного розвитку світу, що свідчить про те, що промислові підприємства не завжди успішно адаптуються до сучасних вимог і тенденцій. Одним з головних проблемних аспектів є недостатня кількість інвестицій у дослідження та розвиток науково-технічної бази підприємств. Багато компаній стикаються з відсутністю необхідних фінансових ресурсів для інноваційних проектів, що стримує їхній потенціал у цьому напрямку. Також важливим фактором є відсутність ефективної системи комерціалізації інноваційних продуктів. Багато ідей і розробок залишаються на рівні наукових лабораторій чи підприємств, не отримуючи можливості для втілення на ринку через відсутність підходящих механізмів комерціалізації. Крім того, низький рівень інноваційної культури та відсутність належного стимулювання інноваційних ініціатив у підприємств також ускладнюють ситуацію з інноваційним розвитком.

Низький рівень інноваційної активності вітчизняних промислових підприємств обумовлений кількома факторами. Перш за все, це недостатня інвестиційна привабливість та недостатня доступність фінансових ресурсів для проведення досліджень та впровадження інноваційних рішень. Далі, відсутність ефективної системи комерціалізації та недостатня науково-технічна база обмежують розвиток інновацій. Також, несприятлива бізнес-середа, відсутність стимулів та низький рівень інноваційної культури внутрішнього середовища підприємств сприяють відмові від інноваційних ініціатив. т

Проте перспективи подолання цих проблем існують. Зокрема, залучення більшої кількості інвестицій, сприяння розвитку фінансових інструментів для інновацій, покращення правової та бізнес-середы, створення сприятливого клімату для впровадження новацій, підвищення інноваційної культури та стимулювання інноваційних ініціатив — усі ці напрямки можуть сприяти подоланню низького рівня інноваційної активності і сприяти зростанню ефективності та конкурентоспроможності вітчизняних підприємств.

***Annotation:** Stability and sustainable development of the economy require active innovation activity of domestic enterprises. Solving the problem of investment support of innovative projects requires substantiation of theoretical and methodological approaches to increase the inflow of investments. This article studies the current state of innovative development of industrial enterprises in Ukraine and identifies strategies for increasing their innovation activity.*

***Key words:** innovation activity, industrial enterprises, Ukraine, strategies for increasing, investment support, research, factors, innovative modernisation, European integration, economic development.*

Список використаних джерел

1. Freeman C. The Economics of industrial innovation / C. Freeman. – The MIT Press, 1982. URL: <https://www.scirp.org/reference/referencespapers?referenceid=1127242>

2. Зянько В.В., Зянько В.В. Механізм формування інноваційної стратегії підприємства / В.В. Зянько, В.В. Зянько // Актуальні проблеми розвитку економіки регіону. – 2010. – Вип. 6. – Т. 1. – С. 24 – 30. URL: https://fk.vntu.edu.ua/images/documents/iv_fr_2010_61.pdf

3. Краснокутська, Н.В. Інноваційний менеджмент: навч. посібник [Текст] / Н.В. Краснокутська. – К.: КНЕУ, 2003. – 504 с. URL: <https://ir.kneu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/f7bd0337-a6b0-44dd-8908-4c6a90f282c8/content>

Науковий керівник: Червен І. І.,
доктор економічних наук, професор,
завідувач кафедри готельно-ресторанної справи та організації бізнесу,
Миколаївський національний аграрний університет,
м.Миколаїв, Україна

УДК 336.66

ВПЛИВ ЕФЕКТИВНОГО ФІНАНСОВОГО УПРАВЛІННЯ НА ФІНАНСОВУ СТІЙКІСТЬ ПІДПРИЄМТВА

Юзефович Карина Олексіївна,
здобувач вищої освіти спеціальності 073 «Менеджмент»
Миколаївський національний аграрний університет
м. Миколаїв, Україна

Анотація: У даній роботі відмічено важливість ефективного фінансового управління для забезпечення фінансової стійкості підприємства. Розглянуто сутність понять «економічна стійкість» та «фінансова стійкість», та визначено їх нетотожність. Акцентовано, що з метою аналізу фінансового стану підприємства слід розглядати чотири типи фінансової стійкості (абсолютна, нормальна, нестійка, кризовий стан). Крім того, визначено, що на фінансову стійкість впливають дві групи акторів: зовнішні та внутрішні.

Ключові слова: фінансова стійкість, підприємство, управління, фінансові ресурси, стратегія.

Фінансова стійкість підприємства є важливим показником, який відображає його ефективність у операційній, фінансовій та інвестиційній сферах. Вона також містить інформацію, що цікавить потенційних інвесторів, адже свідчить про здатність підприємства забезпечити свої зобов'язання та керувати своїми фінансовими ресурсами. Важливо розрізняти поняття «економічна стійкість» та «фінансова стійкість».

Так, економічна стійкість є комплексним поняттям, що означає здатність підприємства зберігати свою цілісність та рівновагу навіть у мінливих умовах, використовуючи ефективно власні ресурси. Зведення економічної стійкості